

Květen 2015

Trampský občasník pro (nejen)
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
eMail stopa@telus.net

10. Světový Potlach

Ahoj, kamarádi a kamarádky!

Ačkoliv do data konání desátého, jubilejního, celosvětového potlachu zbývá relativně ještě hodně času, již dnes je třeba seznámit trampskou veřejnost s možnostmi a podmínkami této, pro nás všechny tak závažné události.

Je to už poměrně dost dlouhá doba, kdy byla do trampského éteru vyslaná zpráva, nabízející kamarádům žijícím ve Spojených státech možnost ucházet se o pořádání 10.světového potlachu na americkém území. Dosud se však na tuto výzvu (k našemu zklamání) žádní odvážlivci nepřihlásili, ačkoliv k uvedené nabídce patří i předání ušetřených 5000 dolarů od kanadských pořadatelů. Naše osada Fort Adamson, se členy zčásti na americkém a zčásti na evropském kontinentu, se tedy odhodlala k tomu, že na pořádání světového potlachu v Texasu (na soukromém ranči Faráře a Fify) kývle. Pokud budeme ovšem živi a zdraví a také za předpokladu, že budou přijaty naše podmínky, které jsme si po zralém uvážení vytýčili díky současným daným možnostem a hlavně díky zkušenostem z konání 7.světového potlachu.

Především tedy trváme na termínu konání 10.potlachu po čtyřech letech, a to v roce 2018 (kvůli fire season zase začátkem listopadu) a máme k tomu několik důvodů: Jednak by se tím vyrovnala tříletá období před konanými australskými potlachy a pětileté odstupy mezi ostatními potlachovými termíny, a jednak je to rok plný pro nás poměrně zásadních výročí. Jedná se zejména o 40.výročí celosvětových potlachů, dále pak pro nás, emigranty, co jsme stáli u vzniku tradice světových potlachů, se tím završí půl století (50.výročí) odchodu do emigrace. Kromě toho v tomto termínu uplyne nejen 100 roků od vzniku prvního československého státu, ale i od nesmělých prvních krůčků hnutí, kterému dneska říkáme tramping.

Desátým celosvětovým potlachem bychom zároveň chtěli uzavřít celou tuto éru světových potlachů, kterou odstartoval v roce 1978 kamarád Wimpy z kanadského Toronta. Pokud se najdou v řadách mladší emigrantské generace trampové, kteří budou chtít pořádat světové potlachy i poté, nebude jim bráněno - ovšem už pod jinou hlavičkou a názvem. Symboly celosvětových potlachů – vlajku a kalumety – bychom po skončení desátého potlachu předali do Trampského muzea v Praze.

Samosebou náš souhlas s pořadatelstvím jubilejního potlachu předpokládá i nezbytnou úpravu cest, parkoviště, kempovišť a zázemí včetně toalet, ale už to nebude tak náročné jako při sedmém potlachovém setkání. Dále bychom zajistili pozvánky, klasická camrátka pro všechny účastníky, jako kdysi, a placky pro vítěze potlachových soutěží.

Tentokrát však bez odznaků, vlaječek či triček s aktuálním trampským emblémem.

Pokud by byly z trampských emigrantských řad námitky k našim návrhům, ještě stále necháváme možnost ujmout se pořadatelského žezla otevřenou – a to až do konce roku 2015. Stačí se ozvat na telefonní číslo:

Kanada 1 - 604 816 1664. Je to tedy na vás...

TO Fort Adamson, US

Jsme ještě pořád tady

Bylo nám patnáct, nebo trochu víc,
když přišly na nás trampský spády,
všichni volní páni z Nemanic
a dneska? – jsme ještě pořád tady

Utíkali jsme do hor a do lesů
a k městům točili se zády -
v erbu zelenou noblesu,
a dneska – jsme ještě pořád tady

Vojna, dudlíky a kroužky zlatý
na čas vzaly našim toulkám grády,
čas nám šlapal na zelený paty,
ale my - jsme ještě pořád tady

Režim nám chtěl stříhat křídla,
vzít sny nám neuměly ani vlády,
žádná totiž dál už nedohlídla,
a my – jsme ještě pořád tady

Roky a nemoci ohnuly nám záda
a braly krásný plány i kamarády,
zůstalo však, co trampská duše ráda,
a my – jsme pořád ještě tady

Dneska máme hlavy šedivý,
ale srdce zelený a mladý,
tak ať se nikdo nediví –
že my – jsme ještě pořád tady
Hanka Hosnedlová

Texas 2006

Srbák .....

George Srb odešel 7. dubna 2014 před devátou hodinou. Pochován je v Mirkovcích na Slovensku, což bylo jeho přáním.

Načukala jsem článek o Jirkovi do STOPY...fotka byla brána u kluků, Ft Adamson, TX v r. 2000. Jeli jsme tam s Petkem poprvé a Srbák jel s námi. Taky se na to hezky vzpomíná.

Jana

Někdy se stává, že se přátelství předává z jedné generace do druhé. Jeden člověk nechá něco ze sebe na každé větvi rodiny. V roce 1948 přišel do lágru v Německu, kde ve stejné době byla moje babička se třemi dětmi, mladík. Že měl dobré srdce tento velký skaut a tremp, často a rád předával jeho lesní znalosti dětem v lágru a ty byly vděčné za jeho pozornost. Moje máma, Maruška (Dudla), strejdivé Toník a Petr byli mezi těmi, kteří se s mladíkem seznámili.

Za nějaký čas přišla zpráva, že moje rodina bude emigrovat do Chicaga. Nejen oni, ale i celá řada uprchlíků. Dovedete si představit tu radost, když se znovu sešli ve větrném městě, zdraví a s krásnými vzpomínkami, které je spojily na víc než dalších 60 let.

Mladenec, teď o něco starší, se často zúčastňoval slезin. Jak to tak většinou bývá, emigranti se rozprchlí po Spojených státech a Kanadě, ale mladík, stejně jako moje máma, udržoval styky s partou z lágru. Často psal zajímavé dopisy se spoustou nových zpráv. Parta se scházela v hospodě mých prarodičů, zazpívaly se písničky, prohlížely se fotky, chválily se úspěchy a když někdo potřeboval s čímkoliv pomoci, tak nebyl na tom světě sám.

Málo lidí ví, že v naší české komunitě byl ten mladík známý jako nejlepší švec v okolí.

Čas utíkal, moji prarodiče zemřeli, ale mladík, teď už s pár vráskami, se dále scházel s mými rodiči. Kdykoliv přiletěl někdo z dálky, tak se roztáhl stůl a rozneslo se že "U Smelhausu v tolik hodin...". Taky jsem tam mezi nimi seděla já a moji sourozenci Sláva i Helenka a další děti českých uprchlíků z lágru v Německu. "Strejda" rozdával čokolády a ještě přidal desetníky.

Najednou mi bylo 14 let a nastoupila jsem do *Mortonce*, High School. Bydleli jsme přes ulici od školy, ale vchod byl až za dalekým rohem. Já, noční můra, jsem těžko stíhala první zvonění - i to poslední. Ale mladík, s pár vráskami navíc, ve škole právě pracoval. Každé ráno - 4 roky - na mne čekal a jako věrný kamarád mi otvíral postranní dveře hned

naproti našemu baráku. "Honem, utíkej"! A já jsem stihla tu první hodinu.

Později jsme se vídávali na trampských akcích. Za nějaké roky jsme se tak potkali na celosvětáku v Coloradu, 1993. Už z dálky poznal naše dcery a obejmul je jako vnučky a ony ho vítaly jako svého dědu. Rozdal jim čokoládu a dal jim čtvrtáky. Jeho známá postavička se často objevovala na potlachách.

Ve svých mladých 69 letech, se v roce 1998 oženil a časem se odstěhoval na Slovensko. Jednoho dne nám od něj přišel dopis, zase zajímavý a plný zpráv. Psali jsme si dalších deset let.

Před pár dny nám pošťák donesl obálku. Mladíkovi z lágru, se už vrásky nedělají. Znal mojí rodinu přes 66 let a 4 generace (tu pátou, ale znal jen z fotek!). Zasloužil si štamprdičku slivovičky, kterou jsme s Petkem a Břeťou v sobotu vypili na jeho čest.

"Na Tebe, Srbáku kamaráde!"

Loučí se s Tebou kamarádka Janička Tornádo.

Prad'ourova nevtipná zapomínka

Když jsem před mnoha a mnoha lety chtěl Aleše trochu pobavit, poslal jsem mu krátkou úvahu na téma PAĎOUR v reakci na nějaký článek ve Stopě, kterou jsem si pravidelně stahoval z internetu. Obratem mě požádal, jestli ho může v dalším čísle otisknout, což pro mě – neliteráta bylo velkou ctí. Netušil jsem, že od čísla 59 až dodnes bude v každém vydání Stopy strašit nějaký článek, podepsaný pad'ourem Zdeňkem, později Prad'ourem (to od doby, kdy jsem zjistil, že nějakého Zdeňka Pad'oura hledá interpol). Párkrát jsem dal „padáka“ z mindráku, že těch mých keců už musí mít každý plné tenisky, leč padák nikdy nebyl přijat pro údajnou „čtivost“ mých výplodů. Stal jsem se tedy vlastně inventářem Stopy.

Protože jsem ze svého zaměstnání trpěl profesionální deformací ohledně české gramatiky, trochu mě iritovaly hrubky (o které nebyla v některých příspěvcích do Stopy nouze, zejména záměny *y* versus *i*). Aleš si přál, aby se v českém trampském časopisu – byť vydávaném za mořem - psalo správnou češtinou, čímž jsem byl jmenován „počešťovatelem emigrantštiny“. Tak se stalo, že všechny příspěvky pisatelů do Stopy putovaly z Britské Columbie do Prahy a po mé gramatické (někdy i větné či slohové) „cenzůře“ zase zpět na „vysázení“ do Stopy. No, nebylo to zas tak jednoduché, vše jsem musel řešit decentně, aby se ten „opravovaný“ neurazil – přesto jsem byl jednou dokonce obviněn, že jsem opravenou hrubku vlastně zavínil já. Nutno říci, že byly i články, kde jsem si neškrtil (třeba od Madly), naopak - byly i příspěvky, které zaměstnaly „čevenou tužku“ téměř v každém řádku.

A tak čas ubíhal, psal jsem, opravoval články

jiných, až je tu najednou „rozlučková“ Stopa.

Co říci?

Alešovi přeju hlavně sílu v překonávání nemoci a chci mu (a jsem přesvědčen že i za všechny čtenáře) obrovsky poděkovat nejen za to letité vydávání prestižního a oblíbeného trampského časopisu, ale zejména za trampská DVD, díky kterým se nejen naše potomstvo (a další jejich potomstva) může podívat, jak se uměli bavit jejich pra...rodice..... a vůbec.... je v tom ten nejautentičtější dějepis.

Navíc jsou v posledních DVD zakódovány další trampsky podstatné údaje, jako např. jednotlivá čísla Stopy, která z nich lze zpětně stáhnout apod. Tady patří dík i Maruš a rodině za pomoc a podporu.

Myslím, že kdo se nepokoušel o něco takového, jako je nejen natáčení děje, ale zejména střihání a vůbec - editování videozáznamů včetně vkládání titulků a jednotlivých fotografií ze snímaných akcí tak, aby to mělo nějakou posloupnost a logicky vypovídající smysl, snad ani nemůže dost ocenit to - jednak časové zaneprázdnění - jednak potřebné technické vybavení, nutně časem obnovovat.....

To může dobře dělat jen člověk pro věc zapálený, obětavý a do věci zaláskovaný.....prostě Aleš !

Díky

Zdeněk z Prad'ourova n/Sáz.

Ostrovani slaví Cwakovo 76. narozeniny

Jarní potlach v Coalmontu, BC

Letošní zima byla k nám Calgarským přívětivá, až na náklad sněhu, který jsme dostali 8.9.2014. Byl těžký a zbyla po něm milionová škoda v podobě polámaných stromů po celém městě, které někde odklízejí ještě dneska. Měli jsme pár dnů, kdy bylo -25C, někdy v listopadu, ale jinak byly teploty celou zimu příjemné, sněhu málo. I tak se nám to ale zdálo dlouhé a těšili jsme se na zvadlo od Ríši, abychom mohli vyrazit na cestu.

Dojeli jsme za jeden den až do Aspen Grove, BC, což je kousek od Princetonu, dál se nám už nechtělo. Od té doby co jsme v penzi, neradi jezdíme dlouho, už jsme asi zpohodlněli. Ráno jsme se probudili do sněhu, přes noc napadal, kolem to bylo krásné, jako v pohádce. Zastavili jsme se v Princetonu nakoupit a zaběhla jsem si i do Liquore storu, protože jsem si říkala, že na červené víno bude zima, že bude lepší čaj s rumem.

K Meruňce a Ríšovi jsme dojeli ve čtvrtek dopoledne a zastihli jsme je v pracovní činnosti. Čistili pozemek, aby bylo více místa na parkování. Ríša řezal větve a Meruňka s Janou je sbíraly a odvážely k ohni. Dalo jim to určitě hodně práce všechno vyčistit a tak jim patří díky. Vím, že v našem věku už to dá větší práci se ohnout, nebo hrabat s hráběmi, většinou to končí tím, že si jeden musí vzít

prášek proti bolestem, takže to dokážu velmi dobře ocenit.

Navečer dojelo pár lidí a tak jsme seděli u ohýnku, jak už to bývá, když se lidí dlouho nevidí, tak jsme většinou jen povídali.

V pátek už přijela většina lidí, kluci šli odpoledne na dřevo. Někdo tahal klády z lesa na cestu, jiní je odváželi na potlachoviště, ti mladší porcovali velké špalky pomocí palice a klínu. Bylo vidět, že to všichni dělají s nadšením, obětavostí, s úctou k tradici a kamarádství. Dřeva jsme měli tentokrát více než dost. Večer jsme se všichni sešli u ohýnku a hrálo a zpívalo se asi až do rána, já jsem šla spát ve 3 hodiny a zábava byla ještě v plném proudu.

V sobotu dopoledne kluci stavěli hranici a uklízeli okolo potlachoviště. Satan si jako vždy vzal do rukou organizování, aby všechno klapalo.

Sešlo se asi 75 lidí ze všech možných stran, z Calgary Kudrna, Draha a Ivan, z Washingtonu Medvědice s Vaškem, Věra a Pavlík Hammerschmidt, z ostrova Pepa Topič, který zrovna slavil narozeniny, nebudu prozrazovat kolikáte, Ferda a Ivoš. Přijeli i Sam a Hanka ze Sunshine Coast, Balvan s Darlene z Prince George a Jurášek. Nemohu vyjmenovat všechny, zkrátka bylo to prima se zase se všemi setkat.

Potlach začal večer před setměním, oheň zapálil Sam ze Sunshine Coast, Pavlík z Washingtonu, Jerry z Calgary a Mírek z Vancouveru. Vlajku vytáhla Medvědice z Washingtonu. Po zahrání Vlajky a Do osady přišla dívka, Ríša přivítal všechny kamarády, kteří přijeli a popřál všem dobrou zábavu. Ta se rozjela na plné pecky. Topičem byli jako vždycky Bob a Křeček.

K náladě tentokrát přidal ohromný měsíc v úplňku, čistá obloha bez mráčku a navíc mezi druhou a šestou hodinou ranní, mělo být mystické zatmění Luny. Někteří se tohoto úkazu dočkali, prý to bylo ve 4 hodiny ráno, to já už jsem bohužel spala. Doufám, že Bobor udělal nějaké fotky a že se s námi o ně podělí.

V neděli Tony a Otík uvařili výborný guláš. Někteří kamarádi odjeli, ně každý je v penzi a na Velikonoční pondělí hodně lidí musí do práce. Večer nás zůstalo u ohně i tak dost, o zábavu se postarali Mírek Popelka, Jerry a Charlie Zalesák.

V pondělí ráno jsme vyrazili směrem domů, tentokrát jsme se loučili veseleji, protože se většina z nás uvidí na potlachu STO Vancouver na Squamishi.

Ještě jednou díky, Meruňko a Ríšo, bylo to prima!
Madla, Calgary

Proč nevychází STOPA ?

Netušil jsem, (jako většina čtenářů Stopy), že se chýlí mraky i nad tímto prestižním informačním mediem v oblasti trampingu. Žel, po Baronově mnoholeté nečinnosti v kdysi oblíbeném Domově trampů a po odpadnutí austrálského Kamaráda, odchází i zbývající zahraniční trampský informátor - STOPA, dlouhodobě vydávaná Alešem Klestilem (s přispěním Maruš) v Britské Columbií.

Těm, kdo už delší čas čekají na novou STOPU, chci sdělit, že Aleš v žádném případě nepráskl dveřmi redakce s cedulkou „šmytec“, ale důvodem absence dalšího čísla je nemoc, omezující Alešovi pohyb, což má souvislost nejen s účastí na trampských akcích, ale i s vydáváním STOPY (i když možná.....?)

Tady bychom měli ocenit Alešův velký přínos pro trampskou historii nejen dlouholetým vydáváním STOPY, ale snad i daleko podstatnějším obrazovým dokumentováním všech významných trampských akcí, skloubením a zpracováním nahrávek kameramanů a následným vypálením trampských DVD (rovněž za pomoci manželky). Nemám rád klíšé, ale tam, kde jiní kecali, Aleš konal.

Pokud tento výčet „zásluh“ připomíná předčasný nekrolog, opak je pravdou, dej Bůh, ať Aleš ještě dlouho žije přestože je v současné době nemocí sužován.

Byl bych rád (a určitě nemluvím jen za sebe), kdyby mu čtenáři Stopy spolu s majiteli Alešových „biografií“ z trampských akcí a ostatními kamarády, alespoň v duchu poděkovali za vše, co pro tramping vykonal. Za sebe podotýkám, že těch, kteří pro dobré jméno trampingu udělali tolik jako on, moc neznám. Našli se i takoví resp. takové, kteří Alešovi z jakýchsi důvodů netleskali. Ty pak prosím, aby zapomněli na žabomyší spory a pokud se domnívají, že právě oni jsou těmi správnými trampy, měli by si uvědomit, že vrcholným institutem všeho trampství je

KAMARÁDSTVÍ !

Děkuji za pochopení.

Zdeněk „Pradour“ Nossberger

Z redakce Stopy

Mnozí z Vás, čtenářů Stopy, jste dostali zprávu od Zdenka Nossbergera, proč Stopa nevychází.

Připojuji omluvu za redakci. Aleš si před pár lety přinesl od neurologa diagnózu, začátek Parkinsonovy nemoci. Kdo o této nemoci něco zná, ví že se nemoc a její příznaky dají léčbou zpomalit, ale nezastaví ji. A nyní nastal čas, kdy je vše pro Aleše velikou námahou. Zatím ještě zvládá své osobní potřeby, ale je to vyčerpávající.

Pár let už nejezdíme ven. Od kamarádů přijde pár fotek, ale žádné povídání a zprávy z jejich setkání. Dlouho to Alešovi vadilo, ale teď už hodiny sezení u komputru a dávání Stopy dohromady jsou za námi. Pište kamarádi rádi si přečteme o vašich setkáních, budeme sdílet vaši radost i žal, ale Stopa je dopsána.

Loučíme se Maruš - a Aleš